

Arrest

nr. 98 872 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn. Samen met uw ouders, M.I. en K.B. (O.V. 5.940.224), en uw twee zussen Ka. (O.V. 6.434.911) en J., vluchtte u naar Polen waar uw ouders op 29 augustus 2005 asiel aanvroegen. In december 2005 werden uw ouders in Polen erkend als vluchteling. In Polen werd uw vader op 22 maart 2006 door twee onbekende Tsjetsjeense mannen benaderd om informant te worden voor hen. Indien uw vader dit weigerde, zou er iets gebeuren met zijn familie en met de familie van zijn broer, S.. Uw vader verwittigde zijn broer, die vervolgens naar België vluchtte. Samen met uw moeder en uw twee zussen keerde u op 23 maart 2006 per trein terug naar Tsjetsjenië. Uw vader kwam op 9 juni 2006 terug in Tsjetsjenië aan. Jullie verbleven opnieuw in hetzelfde appartement in Tsjiri-yurt waar jullie voor jullie vlucht naar Polen verbleven.

Op 10 juni 2006 werd uw vader 's morgens meegenomen van een onbekende plaats en ongeveer een week vastgehouden. Uw grootvader heeft uw vader kunnen vrijkopen. Na zijn vrijlating dook uw vader op een onbekende plaats onder.

Op 25 juni 2006 vielen gemaskerde mannen in camouflage-uniform jullie appartement binnen. Ze waren op zoek naar uw vader. Ze riepen tegen uw moeder en u werd geslagen door één van hen. Na drie dagen zouden ze terugkomen en zouden ze uw moeder en u vermoorden als jullie dan geen informatie hebben over de verblijfplaats van uw vader. U werd tegen een muur geduwd waarna u het bewustzijn verloor. Eén nacht verbleef u met uw moeder en uw zussen in de kelder van een buur.

Op 26 juni 2006 verlieten jullie Tsjetsjenië en reisden jullie naar Ingoesjetië. Op 5 juli 2006 vertrokken jullie per minibus naar België.

Op 11 juli 2006 diende uw moeder haar eerste asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

Op 29 november 2006 werd door het CGVS dienaangaande besloten tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Het beroep bij de Raad van State tegen deze beslissing werd verworpen.

Op 11 mei 2009 diende uw vader zijn eerste asielaanvraag in in België.

Er werd door het CGVS besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het cassatieberoep dat uw vader hiertegen indiende bij de Raad van State werd verworpen.

Op 18 augustus 2009 diende uw moeder een tweede asielaanvraag in.

Op 30 september 2010 werd dienaangaande besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het cassatieberoep dat hiertegen werd ingediend bij de Raad van State werd verworpen.

Bij al deze asielaanvragen van uw ouders was u minderjarig.

Op 12 juli 2012 diende u zelf een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Ook uw ouders dienden die dag een nieuwe asielaanvraag in.

In het kader van deze asielaanvragen van uw ouders werd op 18 juli 2012 besloten tot een weigering van inoverwegingname (13 quater).

U verklaart dat uw vader in uw land van herkomst door de Kadyrovtsi wordt gezocht omdat hij in de oorlog voedsel en medicijnen aan de rebellen heeft gegeven.

In 2012 zijn er twee huiszoekingen geweest op jullie appartement in Tsjiri-yurt. In uw land van herkomst is er een convocatie toegekomen die uw vader oproept om zich op 15 mei 2012 aan te melden bij het onderzoekcomité van het parket in de stad Shali in hoedanigheid van verdachte.

U verklaart niet naar Polen te kunnen terugkeren omdat u er niemand kent en u de taal niet spreekt.

Bovendien gaat u in België naar de middelbare school, zou u in geval van een terugkeer naar Polen uw studies niet kunnen afmaken en zou u hierdoor geen werk vinden.

Ook verklaart u niet te kunnen terugkeren naar Polen omwille van de problemen en het gevaar dat uw vader er heeft meegemaakt. U meent dat de Poolse autoriteiten u niet zouden kunnen beschermen omdat er in opvangcentra waar Tsjetsjenen verbleven gemaskerde personen zijn binnengevallen. De politie heeft deze incidenten onderzocht, maar weet niet wie de daders waren.

Gedurende uw verblijf in Polen heeft uzelf geen problemen gekend.

A.I. (O.V. 5.897.461), een neef van uw vader, werd in België in 2006 erkend als vluchteling.

U bent in het bezit van volgende documenten: uw geboorteakte, een brief van de administratie van Tsjiri-yurt van het Shalinski district dd. 24.04.2012, een convocatie van het parket van Shali op naam van uw vader en een enveloppe."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaart dat uw ouders in Polen werden erkend als vluchteling (CGVS, p. 4).

U verklaart dat uw moeder u verteld heeft dat jullie er de vluchtelingenstatus hebben verloren omdat jullie zijn teruggekeerd naar jullie land van herkomst (CGVS, p. 4).

Echter, dit blijkt niet correct te zijn.

Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat u - net als uw ouders - nog steeds erkend vluchteling in Polen zijn.

Als dusdanig biedt Polen de nodige waarborgen waaronder het verbod op refoulement naar het land waar u aan vervolging of ernstige schade zou worden blootgesteld, in casu de Russische Federatie.

Nu kan worden aangenomen dat u in Polen effectieve bescherming geniet ten aanzien van uw land van herkomst, kan u geen belang doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat de bescherming die door Polen wordt verleend, heeft opgehouden te bestaan, of om overtuigende elementen aan te reiken waaruit blijkt dat deze bescherming ontoereikend zou zijn, of om aannemelijk te maken dat u ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming.

Zoals blijkt uit wat volgt, toont u zulks op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier niet aan.

Er dient immers te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u naar aanleiding van de door u aangehaalde problematiek niet op de bescherming van de Poolse autoriteiten zou kunnen rekenen.

U verklaart dat u gedurende uw verblijf in Polen zelf geen problemen heeft gekend maar dat u Polen heeft verlaten omwille van de problemen die uw vader er kende.

Meer bepaald werd uw vader door twee Tsjetsjeense mannen lastig gevallen die eisten dat hij informant van hen zou worden (CGVS, p. 8).

Deze problematiek haalde uw vader ook tijdens zijn eerste asielaanvraag aan.

In het kader van deze asielaanvraag werd er een negatieve beslissing genomen omdat de verklaringen van uw vader hieromtrent niet overtuigend noch plausibel waren en hij geen enkele poging had ondernomen om bescherming te zoeken bij de Poolse autoriteiten waarbij zijn motivering hiertoe niet aanvaard kon worden.

Ook werd er nog op gewezen dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er voor asielzoekers beschermingsmogelijkheden bestaan in Polen, maar dat uw vader nagelaten heeft hiervan gebruik te maken.

Aangezien u zich baseert op dezelfde elementen kan er bijgevolg ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat uw persoonlijke vrees hieromtrent betreft verklaart u (CGVS p. 10-11) dat de Poolse autoriteiten u en uw gezin niet zouden kunnen beschermen tegen deze twee Tsjetsjenen.

U verwijst hierbij naar verhalen die u "ergens" op internet heeft gelezen over een inval door gemaskerde mensen in Poolse opvangcentra waar Tsjetsjenen verbleven.

De Poolse politie heeft toen een onderzoek geopend naar deze incidenten, maar weet niet wie de daders waren (CGVS, p. 11).

Dergelijke handelwijze van de Poolse autoriteiten toont echter absoluut niet aan dat de overheid onwillig is om bescherming te verlenen.

Bovendien zijn dit loutere beweringen, die u op geen enkele manier objectief staft noch concreet aannemelijk maakt, en niet opwegen tegen de in de beslissing van uw vader vermelde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt, dat bescherming door de politie en de gerechtelijke instanties in Polen wel degelijk beschikbaar is voor asielzoekers en vluchtelingen.

Bijgevolg zijn uw verklaringen omtrent de problemen van uw vader niet van die aard dat ze de gemaakte vaststellingen in de beslissing van uw vader ongedaan kunnen maken.

Wat betreft uw verklaringen volgens dewelke u niet naar Polen zou kunnen terugkeren omdat u er niemand kent, u de taal niet spreekt en u dan uw studies niet zou kunnen afmaken en hierdoor geen werk zou vinden (CGVS, p. 8 & 12), dient te worden opgemerkt dat deze problemen van socio-economische aard zijn en onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat deze door u aangehaalde problemen uw fysieke integriteit of vrijheid in gevaar zou brengen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u bij terugkeer naar Polen het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande elementen blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft in Polen een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij een terugkeer naar Polen.

Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat de neef van uw vader, Arab Ismailov (O.V. 5.897.461), in 2006 werd erkend als vluchteling.

Er dient echter opgemerkt te worden dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht. Doch omwille van bovenstaande vaststellingen kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag als in het geval van de neef van uw vader, niet worden verantwoord.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Immers, uw geboorteakte bevat louter gegevens betreffende uw identiteit die geenszins betwist wordt. De brief van de administratie van Tsjiri-yurt van het Shalinski district dd. 24.04.2012 stelt dat er in 2012 twee huiszoekingen door ordediensten werden verricht in de woning waar u in Tsjetsjenië samen met uw ouders verbleven heeft.

Welnu, de problemen die u zou hebben gekend in Tsjetsjenië worden bij de beoordeling van uw huidige asielaanvraag niet in overweging genomen daar u reeds in Polen erkend vluchteling bent en uw situatie bijgevolg ten overstaan van dit land beoordeeld dient te worden.

De convocatie van het parket van Shali op naam van uw vader vermeldt dat uw vader zich op 15 mei 2012 diende aan te bieden bij het betreffende parket in hoedanigheid van verdachte.

Echter, zoals reeds vermeld, worden de problemen die u zou hebben gekend in Tsjetsjenië bij de beoordeling van uw huidige asielaanvraag niet in overweging genomen omdat u reeds in Polen erkend vluchteling bent en uw situatie bijgevolg ten overstaan van dit land beoordeeld dient te worden.

De enveloppe toont louter aan dat uw moeder post heeft ontvangen vanuit de Russische Federatie. Doch het bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen die u in Polen zou kennen.

Onverminderd voorgaande, kan tot slot gewezen worden op de mogelijkheid om een vraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen.

Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd."

1.3. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 oktober 2012 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Volgens verzoeker hanteert de commissaris-generaal impliciet het concept van het zogenaamde "eerste land van asiel" of het "veilige derde land" uit de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn), (zie p. 2) "*terwijl deze begrippen niet bestaan in de Belgische rechtsorde omdat de desbetreffende artikelen niet zijn omgezet in nationaal recht*". Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van 24 juni 2010 en geeft de artikelen van de Procedurerichtlijn weer.

Volgens verzoeker is het (zie p. 3) "*zeer duidelijk dat het CGVS in zijn beslissing Polen heeft aangeduid als eerste land van asiel conform bovenstaande definitie*", terwijl volgens hem de enige beoordeling mogelijk is ten opzichte van het land waarvan de betrokkene de nationaliteit heeft, *in casu* Rusland.

Hij voert aan dat de Belgische Staat de artikelen 26 en 27 van de Procedurerichtlijn niet heeft omgezet "*omdat deze negatieve gevolgen kunnen hebben voor de bescherming van vluchtelingen*"; hij voegt hieraan toe dat ook UNHCR tegenstander is van de begrippen en geeft een citaat dienaangaande.

Verzoeker besluit dat (zie p. 3): "*Indien de Belgische autoriteiten de begrippen toch wensen te beginnen toe te passen moet er een wetswijziging gebeuren*".

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om zijn dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A (2) van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

2.3. Wanneer een asielzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, heeft deze erkenning een weerslag in België omdat ze voor de Belgische overheid verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat het volgende bepaalt: *“Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.”*

2.4. De erkenning als vluchteling in een andere Staat impliceert bovendien dat zijn vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet.

Bijgevolg heeft deze asielzoeker in beginsel geen rechtstreeks belang om de gegrondheid van zijn asielaanvraag door de Belgische overheid te laten (her-)onderzoeken aangezien de status van vluchteling reeds werd erkend.

De asielzoeker zou evenwel belang kunnen hebben om in België een verblijfstitel te bekomen, maar kan deze op grond van zijn hoedanigheid van vluchteling, enkel verkrijgen door de bevestiging te vragen van deze hoedanigheid overeenkomstig artikel 49, § 1, 6° van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt overigens terecht gewezen op de mogelijkheid een vraag om bevestiging in te dienen met toepassing van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.5. Het is echter mogelijk dat de asielzoeker een vrees voor vervolging koestert in het land waar hij als vluchteling werd erkend.

In dat geval dient zijn asielaanvraag te worden onderzocht naar analogie met de situatie van een staatloze waarbij het land waar hij als vluchteling werd erkend, dient te worden aangezien als het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats.

2.6. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Polen als vluchteling werd erkend. Het blijkt niet dat hij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze heeft verkregen noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan.

Bijgevolg heeft verzoeker er geen rechtstreeks belang bij dat zijn asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

2.7. Wat de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker betreft in functie van het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats, i.c. Polen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker meent niet te kunnen terugkeren naar Polen omdat hij er niemand kent, omdat hij de taal niet spreekt en omdat hij, in geval van een terugkeer naar Polen, zijn studies niet zou kunnen afmaken en hij hierdoor geen werk zou vinden. Ook zou verzoeker niet kunnen terugkeren naar Polen omwille van de problemen en het gevaar dat zijn vader er heeft meegemaakt; verzoeker meent dat de Poolse autoriteiten hem niet zouden kunnen beschermen omdat er in opvangcentra waar Tsjetsjenen verbleven gemaskerde personen zijn binnengevallen.

2.8. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.9. De Raad benadrukt dat artikel 25 van de Procedurerichtlijn bepaalt in welke gevallen asielaanvragen niet-ontvankelijk kunnen worden beschouwd, waaronder de gevallen waarin een land als "eerste land van asiel" of als "veilig derde land" wordt beschouwd. Deze begrippen worden in de artikelen 26 en 27 van de Procedurerichtlijn omschreven.

In de bestreden beslissing is de asielaanvraag van de verzoeker ten gronde behandeld; alleen al om die reden is er geen sprake van een toepassing van de aangehaalde bepalingen uit de Procedurerichtlijn, die immers tot de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag zouden leiden.

Het is juist dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade enkel ten aanzien van Polen zijn onderzocht omdat "verzoeker er geen rechtstreeks belang bij heeft dat zijn asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan hij de nationaliteit bezit". (te dezen Rusland).

Uit de verwijzing naar het feit dat de verzoeker al als vluchteling is erkend en hij dus geen belang heeft bij een nieuwe erkenning ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, kan evenmin een toepassing van artikelen 26 en 27 van de Procedurerichtlijn worden afgeleid.

De Procedurerichtlijn wordt niet in de beoordeling betrokken; er wordt enkel overwogen welke interpretatie aan het begrip "land van herkomst" moet worden gegeven zoals dit voorkomt in artikel 48/4, § 1, van de vreemdelingenwet en in artikel 2, e) van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft.

De asielaanvraag van een elders erkende vluchteling, buiten het geval waarin hij de bevestiging van zijn hoedanigheid van vluchteling vraagt, wordt afgewezen wanneer het land van erkenning hem nog steeds effectief bescherming kan bieden.

Met de vaststelling dat verzoeker niet bewijst dat het land van erkenning, Polen, hem geen bescherming meer kan bieden, wordt in de bestreden beslissing verder op wettige wijze tot weigering van de asielaanvraag besloten, zonder dat er een beoordeling in functie van het land van herkomst diende te gebeuren.

2.10. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.11. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.12. De commissaris-generaal stelde vooreerst vast dat verzoeker verklaarde zelf in Polen geen problemen te hebben gekend, maar dat hij Polen heeft verlaten omwille van de problemen die zijn vader er kende:

“Meer bepaald werd uw vader door twee Tsjetsjeense mannen lastig gevallen die eisten dat hij informant van hen zou worden (CGVS, p. 8).

Deze problematiek haalde uw vader ook tijdens zijn eerste asielaanvraag aan. In het kader van deze asielaanvraag werd er een negatieve beslissing genomen omdat de verklaringen van uw vader hieromtrent niet overtuigend noch plausibel waren en hij geen enkele poging had ondernomen om bescherming te zoeken bij de Poolse autoriteiten waarbij zijn motivering hiertoe niet aanvaard kon worden. Ook werd er nog op gewezen dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er voor asielzoekers beschermingsmogelijkheden bestaan in Polen, maar dat uw vader nagelaten heeft hiervan gebruik te maken.

Aangezien u zich baseert op dezelfde elementen kan er bijgevolg ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat uw persoonlijke vrees hieromtrent betreft verklaart u (CGVS p. 10-11) dat de Poolse autoriteiten u en uw gezin niet zouden kunnen beschermen tegen deze twee Tsjetsjenen.

U verwijst hierbij naar verhalen die u “ergens” op internet heeft gelezen over een inval door gemaskerde mensen in Poolse opvangcentra waar Tsjetsjenen verbleven. De Poolse politie heeft toen een onderzoek geopend naar deze incidenten, maar weet niet wie de daders waren (CGVS, p. 11). Dergelijke handelwijze van de Poolse autoriteiten toont echter absoluut niet aan dat de overheid onwillig is om bescherming te verlenen.

Bovendien zijn dit loutere beweringen, die u op geen enkele manier objectief staft noch concreet aannemelijk maakt, en niet opwegen tegen de in de beslissing van uw vader vermelde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt, dat bescherming door de politie en de gerechtelijke instanties in Polen wel degelijk beschikbaar is voor asielzoekers en vluchtelingen. Bijgevolg zijn uw verklaringen omtrent de problemen van uw vader niet van die aard dat ze de gemaakte vaststellingen in de beslissing van uw vader ongedaan kunnen maken.”

In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker geen poging om deze motivering te weerleggen.

De Raad stelt dan ook vast dat (i) de verklaringen van de vader van verzoekers over diens problemen niet geloofwaardig waren en dat hij geen enkele poging had ondernomen om bescherming te zoeken bij de Poolse autoriteiten; (ii) verzoeker zelf met zijn loutere beweringen niet aannemelijk maakt dat de Poolse overheid onwillig is om bescherming te verlenen aan verzoeker en zijn gezin, temeer gezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat bescherming door de politie en de gerechtelijke instanties in Polen wel degelijk beschikbaar is voor asielzoekers en vluchtelingen.

De commissaris-generaal was verder van oordeel dat de overige door verzoeker ingeroepen redenen om niet terug te keren naar Polen, met name dat hij er niemand kent, dat hij de taal niet spreekt en dat hij zijn studies niet zou kunnen afmaken en hij hierdoor geen werk zou vinden, van socio-economische aard zijn en onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift geenszins in op deze motivering, waardoor ze onverkort geldig blijft en door de Raad wordt overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet ten aanzien van zijn land van gewoonlijk verblijf, te dezen Polen, in aanmerking worden genomen.

2.12. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE